

[L. Rasmussen.]

Hr. Pürschel. Da det ærede Medlem kom op og fortalte mig, at saaledes som jeg havde angrebet Venstre og de Konservative, havde jeg ikke højnét Tingets Anseelse, forstod jeg, at det ærede Medlem var langt nede. Jeg forstod, at nu var det kommet dertil, at han havde en saa daarlig Sag at forsvare, at han maatte gribe til den Slags Foranstaltninger for at komme nogenlunde udenom det Ansvar, som de Konservative har her. Det ærede Medlem sagde: vi har henstillet til Regeringen at sørge for at skaffe noget mere. *Henstillet* til Regeringen! Man er vel sagtens i en fortrolig Time, ved en fortrolig Forhandling kommet med en ærbødig Henstilling om at være saa elskværdig, og man har sagt: Men vil I ikke, ja, saa gør vi heller ikke mere. Men dernæst spurgte jeg: har man da ved Ændringsforslag eller paa anden Maade markeret, at man ønskede mere? Aldeles ikke, hverken i Aar eller tidligere Aar, aldrig.

Og saa siger man endda, man har intet Ansvar for dette! Baade Konservative og andre har Ansvar, naar de er utilfredse med noget og saa ikke stiller Ændringsforslag. De Konservative vilde ikke have noget Ansvar for, at Højskolerne fik det forhøjede Tilskud, som vi behandlede for en Times Tid siden, og derfor sagde de: vi gaar imod det — skønt de vidste, at denne Modstand ikke betød noget. De vilde ikke have Medansvar, og derfor stillede de Ændringsforslag, som ikke kunde vedtages. Men naar det drejer sig om Militærlovene, saa tænker de: det er et farligt Punkt, og derfor tier vi stille. I de Konservatives Øjne drejer det sig aabenbart mere om Samarbejdet end om Rigets Forsvar, siden man ikke finder paa at stille et eneste Ændringsforslag, men tager hele Medansvaret for det bundfalske Budget, som her foreligger, maalt med Militærlovene.

Derefter prøvede det ærede Medlem Hr. Pürschel paa at stikke mig nogle Ord i Skoene, som jeg ikke har brugt, men som jeg i og for sig godt kunde have brugt. Han sagde, at jeg havde sagt, at hvis vi blev indblandet i Krig, var vi nødt til at anvende alt det militære Apparat, vi raadede over. Det har jeg ikke sagt. Jeg har egentlig aldrig fremstillet, hvorledes Danmarks Stilling vilde være, hvis vi blev indblandet i Krig. Jeg ved, og det ved det ærede Medlem ogsaa, at det vilde blive en meget kostbar Historie for Danmark; den vilde blive kortvarig, men den vilde blive kostbar, og kostbarere, jo mere vi prøvede paa at lade, som om vi kunde udrette noget

med det Forsvar, vi har, og som er ubrugeligt.

Nej, det, jeg har sagt, og som det ærede Medlem vilde prøve paa at citere, er dette, at hvis en Krig udbryder i Danmarks Nærhed, saa er vi forpligtede til med de Midler, hvorover vi raader, at søge at hindre Neutralitetskrænkelser; vi har i Henhold til Haagerkonventionen forpligtet os til det. Men naar vi har noget saa mangelfuldt som det, her er Tale om, tror jeg, det ærede Medlem vil give mig Ret i, at saadanne halve Foranstaltninger er langt værre end ingen. Naar vi har en Flaade, som er reduceret til 33 pCt. af det, som Venstre i 1922 erklærede var det absolut mindste, vi kunde have — vi reducerer den med 60 pCt. i Aar og næste Aar med 65 pCt. — tror jeg, det ærede Medlem vil give mig Ret i, at det er bedre at sige: vi magter intet, sige ærligt: vi har intet Forsvar. Det var mit Standpunkt.

Naar derefter det ærede Medlem taler om mit Ansvar fra den Tid, jeg var Minister, fordi jeg ikke søgte at forhøje disse Bevillinger, saa vil jeg dertil gerne sige: Jeg stillede et Forslag om Afrustning, som blev vedtaget i Folketinget, og derefter ønskede jeg at komme langt længere ned, medens vi afventede dette Forslags Skæbne, som vi ønskede afgjort ved Folkeafstemning og paa anden Maade. Hvor har dog det ærede Medlem en ringe Tro til det danske Folk, naar han ikke en Gang vover at stille Forslag om det, som han anser for det nødvendige. Han ved, at det er saa haabløst, han kan ikke vente Flertal her, og han kan ikke vente Flertal i Befolkningen. Og saa vil det ærede Medlem bagefter komme her og fortælle, at det er en af Livsbetingelserne for de Konservative, at vi har et Forsvar, medens det, vi har i Dag, er fuldkommen ubrugeligt.

Det ærede Medlem fandt det urigtigt her at optage en Militærdebat, for vi drøfter jo Forsvaret under Behandlingen af Lovforslaget om Rigets Forsvar. Det er mærkeligt, som Konservative og Venstre er ivrige efter at blive af med denne Debat og faa den lagt hen et andet Sted, saaledes at vi kunde vente til næste Aar og kunde faa Sommeren til at gaa endnu under den Forestilling, at vi gør, hvad vi kan, for at skaffe Danmark et godt Forsvar. Naar en Lov er vedtaget, og man derefter paa Bevillingsloven ødelægger den Lov i den Forstand i hvert Fald, at Ordningen slet ikke er, som den skulde være, og naar man saa fra konservativ Side siger: Det maa vi ikke drøfte her, det er ikke Tiden at drøfte det ved Bevillingerne, saa viser det jo, at de Konserva-